

FILIPOWIAK WALENTY (1898-1976)

Urodził się 31 stycznia 1898 roku w Dzieżczynie w rodzinie chłopskiej. Syn Jana i Marianny z domu Poprawa. Do szkoły elementarnej uczęszczał w Poniecu. 14 listopada 1916 roku został wcielony do wojska pruskiego. Od 16 maja 1917 roku jako żołnierz 19. pułku piechoty brał udział w walkach na froncie francuskim. 26 marca 1918 roku został ranny w prawą nogę i do 3 maja 1918 roku przebywał w szpitalu niemieckim. 14 października 1918 roku został wzięty do niewoli angielskiej. 20 maja 1919 roku we Francji, jako ochotnik, wstąpił do 20. pułku strzelców polskich armii gen. Hallera. Z jednostką tą przybył do Polski. Brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej. 15 lutego 1920 roku został awansowany na stopień starszego szeregowego, 17 kwietnia na kaprała, a 30 maja na plutonowego. Po zakończeniu działań wojennych, 15 grudnia 1920 roku, ukończył kurs w Szkole Podoficerskiej 13. Dywizji Piechoty w Równem. Do rezerwy przeniesiony został z 71. pułku piechoty 5 maja 1921 roku.

Osiedlił się w Pępowie, gdzie pracował w miejscowej gorzelnii aż do przejścia na emeryturę. Należał do Zrzeszenia Byłych Jeńców Wojennych Zachodnich Ziem Polski. 23 lipca 1922 roku zawarł związek małżeński z Heleną Pierchlewicz. Miał dwoje dzieci. Od 17 października do 26 listopada 1923 roku odbył ćwiczenia rezerwy w 4. kompanii 56. pułku piechoty, a od 4 do 30 sierpnia 1927 roku w 55. pułku piechoty.

Zmarł 18 grudnia 1976 roku. Pochowany został na cmentarzu parafialnym w Pępowie.

Informacje brata Franciszka Filipowiaka – zbiory rodzinne; książeczka wojskowa PKU Gostyń, Główna Księga Ewidencji Nr 225; USC Pępowo; R. Tomaszewski, *Wysilek militarny i materialny mieszkańców ziemi gostyńskiej w walkach o kształt granicy wschodniej II Rzeczypospolitej (1918-1920)*, Gostyń 2002, s. 112.